

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **obec Rovná**
sídlem Rovná 40, Rovná
zastoupená advokátem Mgr. Rostislavem Částkou
sídlem Limnická 1246, Nejdeč

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R114/2015/VZ-31332/2016/322/LKo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Odesláním výzvy k podání nabídek zahájila žalobkyně dne 8. 7. 2014 zjednodušené podlimitní řízení podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), za účelem zadání veřejné zakázky „Zateplení a výměna oken ZŠ a MŠ Rovná“.
2. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. ÚOHS-S94/2015/VZ-9137/2015/523/LSt, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže shledal, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a d) ZVZ. Deliktního jednání dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ se žalobkyně měla dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky postupovala v rozporu s § 60 odst. 2 ZVZ a zásadou transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 ZVZ. Konkrétně vyloučila uchazeče – společníky společnosti „Společnost DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o. & DOZORSTAV s. r. o.“ (dále také jen „vyloučený uchazeč“), aniž by byl z rozhodnutí o vyloučení ze dne 1. 12. 2014 patrný důvod vyloučení, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok I.). Žalobkyně se dále měla dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ, tím že v rozporu s § 111 odst. 5 ZVZ uzavřela se společností 3xN spol. s r. o. smlouvu na plnění veřejné zakázky před uplynutím 10 kalendářních dnů ode dne, v němž společníci vyloučeného uchazeče obdrželi rozhodnutí, kterým žalobkyně nevyhověla jejich námitkám proti rozhodnutí o vyloučení (výrok II.). Za popsané správní delikty uložil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč (výrok III.).
3. Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozklad žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaný překročil svou pravomoc a nedovolený způsobem rozšířil rozsah správních deliktů, za které může uložit pokutu.
5. Co se týče správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, k pochybení mělo dojít neoprávněným vyloučením uchazeče „Společnost DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o. & DOZORSTAV s. r. o.“. Žalobkyně nikdy neměla v úmyslu omezit okruh potenciálních zájemců, ale současně chtěla zamezit budoucím problémům při neplnění smlouvy. Existoval závažný rozpor mezi označením uchazeče v nabídce a ve vlastní smlouvě o dílo. Z podkladů uchazeče nebylo zřejmé, kdo je uchazečem veřejné zakázky.
6. Žalobkyně vyloučila uchazeče z důvodu nesplnění kvalifikačních předpokladů, neboť z předkládané smlouvy o dílo nešlo dovodit, že by uchazečem bylo sdružení firem, popřípadě uchazeč „Společnost DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o. & DOZORSTAV s. r. o.“. Z žádného podání vyloučeného uchazeče nelze po právní stránce dovodit, že by se jednalo o řádně podanou společnou nabídku více dodavatelů.
7. Pokud by žalobkyně uzavřela smlouvu o dílo, tak jak byla předložena vyřazeným uchazečem, uzavírala by smlouvu o dílo pouze se společností DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o., nikoliv se společností DOZORSTAV s. r. o.
8. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že se měla dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ. Vyloučený uchazeč nebyl oprávněn obrátit se na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže s návrhem na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, protože nikdy jako uchazeč fakticky neexistoval. Jednalo se o zakázku malého rozsahu a zákon neumožňuje podat námitky při zadávání zakázek malého rozsahu, i pokud zadavatel postupuje dle ustanovení pro podlimitní zakázku. Z dokumentace je zřejmé, že vyloučený uchazeč v zákonem stanovené lhůtě 10 dnů od doručení rozhodnutí o vyřízení námitek návrh na přezkoumání nečinil. Uplynutím této lhůty mohla žalobkyně uzavřít smlouvu bez dalšího.

9. Závěrem žalobkyně poznamenala, že se nemohla dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ. Podle tohoto ustanovení se zadavatel dopustí správního deliktu při nedodržení postupu pro zadání veřejné zakázky. Žalobkyně se v souladu s § 17 písm. k) ZVZ nedopustila žádného porušení zákona při rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy. Z celého rozhodnutí není zřejmé, jakého porušení se žalobkyně měla dopustit při zadání veřejné zakázky, tedy při vydání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nemá oporu v zákoně. Žalobkyně základní zásady vyplývající z § 6 ZVZ neporušila. Tím, že uchazeče vyzvala k nápravě, vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Jsou zde proto dány důvody předvídané v § 121 ZVZ pro vyloučení odpovědnosti za shledané porušení.
10. Uloženou pokutu považuje žalobkyně za nedůvodnou a nepřiměřenou. Navrhuje upustit od uloženého trestu, popřípadě uloženou pokutu snížit.
11. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k důvodnosti vyloučení uchazeče uvedl, že společnou nabídku může podat více dodavatelů společně, přičemž při prokázání kvalifikace musí být splněny předpoklady stanovené v § 51 odst. 5 ZVZ. V předmětném případě tuto svoji povinnost oba společníci společnosti splnili. Tvrzení žalobkyně o nejasnosti v osobě uchazeče bylo uplatněno až v řízení o rozkladu zadavatele. Dodatečnou argumentací o důvodu vyloučení uchazeče nemůže být netransparentnost rozhodnutí o vyloučení zhojena.
13. Aby byla dodržena zásada transparentnosti, musí být důvod vyloučení uchazeče patrný již z rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče. Uchazeč pak má možnost zadavatelem uváděné důvody svými námitkami zpochybnit a efektivně se bránit proti vyloučení. Řádné zdůvodnění vyloučení však v daném případě naplněno nebylo, jelikož rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze dne 1. 12. 2014 bylo odůvodněno pouze konstatováním, že uchazeč nesplnil zadávací podmínky z hlediska úplnosti předložených dokladů pro splnění kvalifikačních kritérií. Z rozhodnutí o vyloučení nijak nevyplývá, z jakého důvodu je nabídka nepřijatelná, tj. jaké doklady uchazeč podle zadavatele nedoložil či jaká kritéria nebyla v požadovaném rozsahu splněna.
14. K námitce žalobkyně, že se nedopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ žalovaný uvedl, že v souladu s § 111 odst. 5 ZVZ nesmí zadavatel uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky před uplynutím lhůty deseti dnů pro podání návrhu na zahájení řízení, jestliže zadavatel podaným námitkám stěžovatele nevyhověl. V projednávané věci bylo rozhodnutí o námitkách uchazeči doručeno dne 17. 12. 2014 a smlouva o dílo uzavřena dne 23. 12. 2014, tedy pouhé čtyři dny po doručení rozhodnutí o námitkách. Uzavřením smlouvy zadavatel znemožnil uchazeči DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o. & DOZORSTAV s. r. o. podání návrhu v souladu s § 114 odst. 1 zákona, jelikož po uzavření smlouvy uchazeč nemůže být se svým návrhem úspěšný a žalovaný není oprávněn uložit některé z nápravných opatření podle § 118 odst. 1 zákona. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že svým jednáním nikoho nepoškodila. Skutečnost, že vyloučený uchazeč nepodal návrh na zahájení řízení, je zcela irelevantní, jelikož důvodem pro nepodání návrhu mohlo být právě uzavření smlouva a vědomí vyloučeného uchazeče o možném neúspěchu jeho návrhu. Tato skutečnost nemůže být považována za polehčující okolnost při rozhodování o pokutě.
15. Na základě předpokládané hodnoty se jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu, avšak žalobkyně se rozhodla, že zadávací řízení zahájí postupem platným pro zadávání podlimitních veřejných zakázek. Byla tak povinna v rámci celého zadávacího řízení postupovat podle druhu zadávacího řízení, v jakém bylo zadávací řízení zahájeno. Jestliže žalobkyně zvolila pro zadávací řízení přísnější druh zadávacího řízení v souladu s § 26 odst. 5 zákona, byla povinna po celou dobu řízení postupovat podle zákonných ustanovení pro zadávání podlimitní veřejné zakázky.

16. Žalovaný byl oprávněn zahájit řízení z moci úřední bez ohledu na skutečnost, že řízení zahájené na návrh již bylo zastaveno pro nesložení kauce navrhovatelem.
17. K námitce, že se žalobkyně nemohla dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, žalovaný odkázal na body 34 až 36 napadeného rozhodnutí. Z dikce uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že se jedná o všechny úkony zadavatele učiněné v průběhu celého zadávacího řízení, jehož ukončením je právě zadání veřejné zakázky, tedy rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy. Jestliže žalovaný konstatoval spáchání správního deliktu při zadávání veřejné zakázky, byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. V souladu s § 17 písm. m) ZVZ je zadávání definováno jako postup zadavatele za účelem zadání veřejné zakázky. Tento výklad je též zcela v souladu s rozhodovací praxí žalovaného i s ustálenou judikaturou soudů.
18. K výši pokuty žalovaný uvedl, že postupoval plně v intencích zákona. Zabýval se závažností správního deliktu, způsobem jeho spáchání, následky a též polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, za kterých byl delikt spáchán. Skutečnost, že žalobkyně vyzvala uchazeče k nápravě, ji nemůže liberovat v její deliktní odpovědnosti za postup v rozporu se zákonem při rozhodnutí o vyloučení uchazeče.
19. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

20. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že rozhodující v tomto případě je posouzení, zda žalobkyně svým jednáním ovlivnila nebo mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. K ovlivnění nedošlo, neboť vyloučený uchazeč by stejně musel být vyloučen, protože jeho nabídka nespĺňovala zákonné požadavky a nebylo z ní zřejmé, kdo je uchazeč. Není proto rozhodné, zda žalobkyně rozhodnutí o vyloučení dostatečně odůvodnila či nikoliv. Zákon rozsah odůvodnění neobsahuje. I kdyby došlo k ne úplně přesně formulovanému rozhodnutí o vyloučení, nemohlo to ovlivnit samotnou veřejnou zakázku.
21. Žalovaným mělo být zohledněno, že se jednalo o zakázku malého rozsahu, a tudíž se na ni § 110 ZVZ nevztahovalo. Sankce byla uložena ve výši 8 % z ceny veřejné zakázky, tj. skoro v maximální míře. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že se jedná o první pochybení žalobkyně, navíc v případě zakázky malého rozsahu. Návrh na přezkum může být zahájen buď na návrh, nebo z moci úřední. Ze zákona nevyplývá, že by mohla běžet dvě řízení paralelně. Žalobkyně odmítá výklad § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ provedený žalovaným, který striktně rozděluje pojem zadání a zadávání. Podle ní jde proti zákonnému výkladu.

V. Posouzení věci soudem

22. Soud přezkoumal rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
23. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
24. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení naplnění podmínek pro spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ [bod V. A) rozsudku]. Následně hodnotil námitku nespáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ [bod V. B) rozsudku] a námitku týkající se výše uložené pokuty [bod V. C) rozsudku].

V. A) Námitka nespáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ

26. Žalobkyně namítala, že vyloučila uchazeče o veřejnou zakázku z důvodů nesplnění kvalifikačních předpokladů. Odůvodnění rozhodnutí bylo strohé, nicméně v souladu se zákonem.
27. Podle § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
28. Z ustanovení § 60 odst. 1 ZVZ vyplývá, že „*dodavatel, který nesplní kvalifikaci v požadovaném rozsahu nebo nesplní povinnost stanovenou v § 58 ZVZ, musí být veřejným zadavatelem vyloučen z účasti v zadávacím řízení.*“ Podle § 60 odst. 2, věta první, ZVZ „*veřejný zadavatel bezodkladně písemně oznámí dodavateli své rozhodnutí o jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení s uvedením důvodu*“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
29. Vyloučený uchazeč může proti rozhodnutí o vyloučení podat odůvodněné námitky podle § 110 odst. 4 ZVZ. Zadavatel poté přezkoumá podané námitky podle § 111 odst. 1 ZVZ v plném rozsahu a do 10 dnů od obdržení námitek odešle stěžovateli písemné rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu. Vyhoví-li zadavatel námitkám, uvede v rozhodnutí způsob provedení nápravy. Podle odst. 2 citovaného ustanovení v případě nevyhovění námitkám zadavatel uvědomí stěžovatele v písemném rozhodnutí o možnosti podat ve lhůtě podle § 114 odst. 4 návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.
30. Soud úvodem zdůrazňuje, že zásada transparentnosti zadávání veřejných zakázek je jednou ze základních zásad a musí být zadavatelem bezvýhradně dodržována v celém průběhu zadávacího řízení. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011-72, popř. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Afs 31/2012-55, vyplývá, že úkolem zásady transparentnosti je zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek.
31. Zásada transparentnosti má společně s ostatními zásadami zajišťovat, aby nedocházelo k nepřipustnému omezování hospodářské soutěže za současného dodržování požadavku na efektivní vynakládání veřejných prostředků. Směřuje k zajištění kontrolovatelnosti, čitelnosti a přehlednosti zadávacího řízení jako celku, jakož i k vyloučení jakýchkoliv pochybností o úkonech zadavatele v průběhu zadávacího řízení. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159). Zadávací řízení je záměrně konstruováno jako vysoce formalizovaný proces, kde i jen formální pochybení zadavatele nebo některého uchazeče vyvolává pro něj negativní následky (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010-104).
32. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně rozhodla dne 1. 12. 2014 o vyloučení uchazeče DESIGNSTAV KARLOVY VARY s. r. o. & DOZORSTAV s. r. o. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že „*nabídka uchazeče je nepřijatelná, neboť za nepřijatelnou nabídku se považuje nabídka, která nesplnila základní zadávací podmínky dle § 60 odst. 1 zákona č. 137/2003 – uchazeč, tedy ve své nabídce nesplnil zadávací podmínky z hlediska úplnosti předložených dokladů pro splnění kvalifikačních kritérií. Při posouzení nabídek se zejména posuzuje (kontroluje) zda nabídka v plném rozsahu respektuje zadávací podmínky stanovené zadavatelem, tedy zda nabídka v plném rozsahu respektuje zadávací podmínky stanovené zadavatelem, tedy zda ustanovení uvedené v nabídce uchazeče respektují zadávací podmínky.*“ (č. l. 11 správního spisu).
33. Správní orgán I. stupně spatřoval pochybení žalobkyně v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o vyloučení uchazeče. Z rozhodnutí podle něj nebylo zřejmé, z jakého důvodu byla nabídka nepřijatelná a jaké zadávací podmínky z hlediska úplnosti dokladů pro splnění kvalifikačních kritérií uchazeč podle žalobkyně nedoložil, tj. jaké doklady a v jakém rozsahu. Z odůvodnění rozhodnutí nebylo rovněž patrné, jaká kvalifikační kritéria nebyla dle žalobkyně splněna. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že neobsahuje-li rozhodnutí zadavatele řádné odůvodnění

(vyloučený uchazeč z něj nesezná konkrétní důvody pro své vyloučení), je třeba rozhodnutí zadavatele označit za nepřezkoumatelné, zakládající porušení zásady transparentnosti zakotvené v § 6 odst. 1 ZVZ. S tímto odůvodněním se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí ztotožnil.

34. Soud si je plně vědom toho, že žalobkyně je malou obcí bez odborného právního aparátu. I přesto se však na ni, stejně jako na jakéhokoliv jiného zadavatele, vztahují pravidla zadávání veřejných zakázek vyplývající ze zákona o veřejných zakázkách a má povinnost postupovat tak, aby zadávání veřejné zakázky bylo transparentní a nevzbuzovalo jakékoliv pochybnosti.
35. Soud se plně ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně i předsedy žalovaného, že odůvodnění rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze dne 1. 12. 2014 je abstraktní a nedostatečné. V souladu s § 60 odst. 2 ZVZ musí odůvodnění rozhodnutí o vyloučení uchazeče obsahovat konkrétní a přesvědčivé důvody pro vyloučení zájemce, včetně popisu úvah, které zadavatele k vyloučení vedly. Smyslem uvedeného ustanovení je, aby zadavatel vyloučenému uchazeči bezodkladně sdělil, že došlo k jeho vyloučení a z jakého důvodu se tak stalo. Takovou informaci vyloučený uchazeč potřebuje mj. k tomu, aby se mohl proti vyloučení bránit podáním námitek (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2012, č. j. 62 Af 74/2010-61). Pokud žalobkyně v rozhodnutí o vyloučení uchazeče formulovala důvod vyloučení pouze v obecné rovině jako „*nesplnění zadávací podmínky z hlediska předložení dokladů pro splnění kvalifikačních kritérií*“, aniž by blíže upřesnila, jaké konkrétní skutečnosti ji k takovému závěru vedly, nelze rozhodnutí žalobkyně o vyloučení uchazeče považovat za řádně odůvodněné ve smyslu § 60 odst. 2 ZVZ.
36. Z důvodu nedostatečnosti sdělení důvodů pro vyloučení byla vyloučenému uchazeči upřena možnost adekvátní zákonné obrany proti jeho vyloučení. Nemohl efektivně formulovat námitky reagující na konkrétní důvody jeho vyloučení, neboť zadavatel mu v rozhodnutí nesdělil žádné konkrétní pochybení, na základě kterého byl uchazeč vyloučen. Žalobkyně sice uchazeče před samotným vyřazením dne 10. 11. 2014 vyzvala k doplnění dokladů o splnění kvalifikačních kritérií (konkrétně k doložení výpisu z obchodního rejstříku), avšak ani v této výzvě nekonkretizovala, v čem spatřuje nedostatečnost dokladů (viz č. l. 7 správního spisu). Postup žalobkyně tak nelze hodnotit jako transparentní.
37. Věcné důvody, pro které byl uchazeč vyloučen, formulovala žalobkyně až následně v rozhodnutí o námitkách a v dalším průběhu správního řízení. Rovněž v podané žalobě žalobkyně podrobně popsala důvody vyloučení uchazeče. Měla za to, že vyloučený uchazeč řádně nepodal společnou nabídku více dodavatelů. Dodatečným popisem důvodů vyloučení žalobkyně patrně reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval mj. i meritorním hodnocením důvodů vedoucích k vyloučení uchazeče. Argumentace žalobkyně o důvodech vyloučení uchazeče se však míjí s podstatou správního deliktu, za nějž byla postižena.
38. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí shledal, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ. Vytýkaného jednání se měla dopustit tím, že v rozporu s § 60 odst. 2 ZVZ a zásadou transparentnosti vyloučila uchazeče, aniž by rozhodnutí o vyloučení řádně odůvodnila. Správní orgán I. stupně se v rozhodnutí podrobně zabýval výkladem pojmu „transparentnost“ a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalobkyně o vyloučení uchazeče je nepřezkoumatelné a neodpovídá transparentnímu postupu v zadávacím řízení. Dodal, že dodatečným odůvodněním nelze netransparentnost rozhodnutí o vyloučení zhojit. Správní orgán I. stupně pouze nad rámec uvedeného konstatoval, že ani samotné vyloučení uchazeče nebylo v souladu se zákonem.
39. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se správním orgánem I. stupně (bod 31 napadeného rozhodnutí). Uvedl, že dodatečně tvrzené důvody, pro které měl být uchazeč vyloučen, nemohou netransparentnost postupu žalobkyně zhojit. Argumentaci žalovaného ohledně nedůvodnosti vyloučení uchazeče reagující na rozkladové námitky žalobkyně, je nutné považovat za argumentaci vyslovenou nad rámec řečeného (*obiter dictum*), bez dopadu na podstatu

spáchaného správního deliktu. Předmětná část odůvodnění měla význam pro podporu závěru správních orgánů, že nezákonný postup žalobkyně mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

40. Z popsáných důvodů se soud nezabýval námitkou žalobkyně směřující k samotným důvodům vyloučení uchazeče, neboť i v případě, že by dospěl k závěru, že samotné vyloučení uchazeče nebylo v rozporu se zákonem, nemohlo by to ničeho změnit na správnosti závěru o spáchání vytýkaného správního deliktu. Ten totiž spočíval v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o vyloučení uchazeče, což bylo výše potvrzeno.
41. Argumentace žalobkyně v tomto směru tak není důvodná.
42. Žalobkyně dále namítala, že se nemohla dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, neboť porušení zákona bylo shledáno v postupu žalobkyně při vyloučení uchazeče, tj. při zadávání veřejné zakázky, nikoliv při jejím zadání.
43. Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
44. Z ustanovení § 17 písm. k) ZVZ vyplývá, že zadáním se rozumí rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem, uskutečněné v zadávacím řízení. Podle § 17 písm. m) ZVZ se zadáváním rozumí závazný postup zadavatele podle tohoto zákona v zadávacím řízení, jehož účelem je zadání veřejné zakázky, a to až do uzavření smlouvy nebo do zrušení zadávacího řízení.
45. Správní delikt zakotvený v § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je považován za obecnou skutkovou podstatu deliktu podle zákona o veřejných zakázkách a zahrnuje široké spektrum jednání zadavatele, kterým nebyl dodržen postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách, pokud tímto jednáním došlo nebo mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Časově k nedodržení postupu stanoveného zákonem o veřejných zakázkách může dojít v kterékoli fázi zadávání, a to od samotného zahájení zadávacího řízení do jeho ukončení zadáním veřejné zakázky a uzavřením smlouvy. Co do způsobu spáchání může předmětný správní delikt spočívat v celé řadě úkonů či opomenutí zadavatele, při nichž zadavatel postupuje v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách.
46. Výraz „*postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky*“ obsažený ve skutkové podstatě správního deliktu obsaženého v § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je nutné vykládat jako postup zadavatele směřující k zadání veřejné zakázky, tedy postup od zahájení procesu zadávání až do výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy na veřejnou zakázku. Taková interpretace odpovídá smyslu předmětného ustanovení (přiměřeně srov. i závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 9 As 195/2015 – 68, zejm. body 38 a 41). V minulosti postihnutá pochybení spočívala např. v neuvedení způsobu hodnocení nabídek v dokumentaci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012 – 28), v nedodržení zásady transparentnosti při losování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 9 As 108/2016 – 79) a dalších.
47. Výklad předestřený žalobkyní, že se předmětný správní delikt vztahuje toliko na samotné zadání veřejné zakázky, tedy na případné pochybení při rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, je neudržitelný. Ve svém důsledku by znamenal, že veškerá pochybení zadavatele před rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky a před uzavřením smlouvy, by nemohla být považována za správní delikt a byla by vyňata z dohledové pravomoci žalovaného.
48. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že se žalobkyně porušením § 60 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 1 ZVZ dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

49. Žalobkyně dále uvádí, že tím, že vyzvala žalobce k nápravě, vynaložila veškeré možné úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.
50. Podle § 121 odst. 1 ZVZ platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Správní delikty zadavatele jsou založeny na odpovědnosti objektivní (bez ohledu na zavinění), postačuje dopustit se daného jednání. Za podmínek stanovených v tomto ustanovení se lze z odpovědnosti za delikt vyvinut (liberovat), tj. nejde o absolutní objektivní odpovědnost.
51. Žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že nedostatečně odůvodnila rozhodnutí o vyloučení uchazeče. Výše soud vyslovil, že ani výzva ze dne 10. 11. 2014 nebyla dostatečně konkrétní a neobsahovala vysvětlení, proč považuje zadavatel doklady prokazující splnění kvalifikačních předpokladů za nedostatečné, resp. jakým způsobem mají být doplněny. Obecně formulovanou výzvu k nápravě tak nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobkyně porušení právní povinnosti zabránila.
52. Ani tuto argumentaci proto soud neshledal oprávněnou.

IV. B) Námitka nespáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ

53. Žalobkyně brojí rovněž proti závěru žalovaného, že se dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ. Podle jejího názoru vyloučený uchazeč nebyl oprávněn obrátit se na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže s návrhem na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, protože nikdy jako uchazeč fakticky neexistoval; jeho vyloučením zaniklo sdružení obou firem.
54. Podle § 111 odst. 1 ZVZ zadavatel přezkoumá podané námitky v plném rozsahu a do 10 dnů od obdržení námitek odešle stěžovateli písemné rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu. Vyhoví-li zadavatel námitkám, uvede v rozhodnutí způsob provedení nápravy. Podle odst. 5 citovaného ustanovení platí, že pokud zadavatel podaným námitkám ve lhůtě podle odstavce 1 nevyhověl, nesmí zadavatel před uplynutím lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a je-li tento návrh podán včas, ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení námitek uzavřít smlouvu.
55. Podle § 114 odst. 4 ZVZ návrh proti úkonům zadavatele musí být doručen Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl.
56. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí o námitkách ze dne 17. 12. 2014 bylo vyloučenému uchazeči doručeno dne 19. 12. 2014 (č. l. 13 správního spisu). Žalobkyně uzavřela s vítězem veřejné zakázky, společností 3xN spol. s r. o., smlouvu o dílo dne 23. 12. 2014 (č. l. 14 správního spisu)
57. Žalobkyně uzavřela smlouvu s vítězným uchazečem čtyři dny po doručení rozhodnutí vyloučenému uchazeči. Není tedy pochyb o tom, že nedodržela lhůtu upravenou v § 111 odst. 5 ZVZ ve spojení s § 114 odst. 4 ZVZ.
58. K porušení § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ došlo z důvodů nedodržení blokační lhůty. Tato lhůta slouží k ochraně dodavatelů. Právní úprava vychází z principu, že ochrana dodavatele podle § 114 odst. 1 ZVZ má smysl především do zadání veřejné zakázky, tedy do rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy. Po uzavření smlouvy již pro dodavatele zpravidla není smysluplné se proti postupu zadavatele bránit, neboť veřejnou zakázku, o kterou měl zájem, již získal jiný uchazeč. Námitka žalobkyně, že vyloučený uchazeč nebyl oprávněn obrátit se na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže z důvodu, že sdružení zaniklo, a že tak ani v zákonné lhůtě 10 dnů od doručení rozhodnutí o námitkách neučinil, na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit. Případná není ani argumentace, že uchazeč podal návrh na uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku dne 27. 1. 2015 a toto řízení bylo zastaveno pro nesložení kauce. Pro posouzení

naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ je důležité toliko nedodržení zákonem stanovených lhůt (§ 111 odst. 5 ve spojení s § 114 odst. 4 ZVZ), což v dané věci bylo jednoznačně prokázáno.

59. Žalobkyně namítá, že žalovaný nebyl oprávněn zahájit správní řízení, neboť v téže věci již řízení zastavil z důvodu nesložení kauce navrhovatelem.
60. Podle § 113 ZVZ se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje na písemný návrh stěžovatele nebo z moci úřední. V případě podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele je navrhovatel povinen mj. složit předepsanou kauci. Nesložil-li navrhovatel kauci, je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže povinen řízení dle § 117a ZVZ zastavit.
61. Ustanovení § 113 umožňuje Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zahájit řízení z moci úřední. Řízení z moci úřední je možné iniciovat na základě podnětu od jakéhokoli subjektu, z vlastní činnosti úřadu či v důsledku podaného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, který nesplňuje zákonem stanovené náležitosti (srov. Podešva, V. a kol. *Zákon o veřejných zakázkách: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2011; komentář k § 113). Z uvedeného vyplývá, že i v případě, kdy dojde k zastavení řízení na návrh z důvodu nesplnění předepsaných náležitostí pro návrh (např. nesložení sankce), je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oprávněn řízení z moci úřední zahájit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43: „Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 228/2018-46, bod 31 a násl., nebo usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 6. 1999, č. j. 2 A 3/99-26). Argumentace žalobkyně tak není důvodná.
62. Nelze přisvědčit ani námitce, že žalovaný vedl v dané věci souběžně dvě správní řízení. Řízení na návrh bylo zastaveno dne 11. 2. 2015, neboť s podáním návrhu nebyla složena kauce ve výši podle § 115 odst. 1 ZVZ a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11. 2. 2015, č. j.: ÚOHS-S58/2015/VZ-4188/2015/523/LSt). Správní řízení vedené z moci úřední, č. j. ÚOHS-S94/2015/VZ-9137/2015/523/Lst, bylo zahájeno dne 16. 2. 2015 (č. l. 1 správního spisu), tj. až po ukončení řízení zahájeném na návrh. Ostatně v souladu se závěry vyslovenými v bodě 0 shora by ani paralelní vedení řízení zahájeného na návrh a řízení zahájeného z moci úřední nebylo v rozporu se zákonem. K takové situaci však v projednávané věci nedošlo.
63. Žalobkyně dále uvádí, že se jednalo o zakázku malého rozsahu, proto nebylo možné podle § 110 odst. 1 ZVZ podat námitky proti úkonům zadavatele.
64. Ustanovení § 26 odst. 5, poslední věta, ZVZ uvádí, že „[z]ahájí-li veřejný zadavatel zadávání veřejné zakázky malého rozsahu (§ 12 odst. 3) postupem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, postupuje podle ustanovení platných pro zadávání podlimitní veřejné zakázky.“ Z citované právní úpravy vyplývá, že rozhodne-li se zadavatel zadat veřejnou zakázku malého rozsahu postupem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, je povinen zadávací řízení tímto způsobem i dokončit.
65. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně zahájila výzvou k podání nabídky podle § 38 odst. 4 ZVZ ze dne 7. 10. 2014 podlimitní veřejnou zakázku na stavební práce. V průběhu celého zadávacího řízení tak byla povinna zvolený typ zadávacího řízení respektovat a postupovat podle ustanovení upravujících postup pro zjednodušené podlimitní řízení. Kterýkoliv dodavatel, jenž měl zájem na získání veřejné zakázky a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozila nebo vznikla újma na jeho právech, mohl zadavateli podat zdůvodněné námitky (§ 110 odst. 1 ZVZ). Žalobkyně byla povinna námitky postupem podle § 111 ZVZ přezkoumat, což ostatně v případě vyloučeného uchazeče také učinila.
66. Ani tato argumentace tak není důvodná.

IV. C) Námitky proti výši pokuty

67. Žalobkyně závěrem namítá, že uložená pokuta je nezákonná a zjevně nepřiměřená, zejména s ohledem na skutečnost, že se jednalo o zakázku malého rozsahu. Výše pokuty zatěžuje rozpočet obce a bude mít vliv na její další hospodaření.
68. Správní orgány shledaly, že žalobkyně spáchala celkem dva správní delikty podle § 120 odst. 1 písm. a) a d) ZVZ. Uložily jí za ně pokutu ve výši 250 000 Kč.
69. Podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ se za uvedené správní delikty uloží pokuta do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit.
70. Podle § 121 odst. 2 ZVZ se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
71. Cena veřejné zakázky činila 4 195 416 Kč včetně DPH. Horní hranice pokuty, kterou bylo v projednávaném případě možné uložit, činila po zaokrouhlení 419 542 Kč.
72. Správní orgán I. stupně konstatoval, že došlo k porušení jedné ze základních zásad zadávacího řízení – zásady transparentnosti. Zájem na transparentní posouzení kvalifikačních předpokladů a zájem na hodnocení všech nabídek, které kvalifikační předpoklady splnily, byl vysoce intenzivní, neboť uchazeč byl vyloučen a dále se zadávacího řízení nemohl účastnit, aniž by k jeho vyloučení žalobkyně uvedla konkrétní důvod. Vyloučený uchazeč předložil nejnižší nabídkovou cenu a v případě hodnocení nabídky tohoto uchazeče mohla být vybrána jako nejvhodnější jeho nabídka. S ohledem na výše uvedené pokládal správní orgán I. stupně správní delikt za velmi závažný. Za závažnou přitěžující okolnost správní orgán označil spáchání dalšího správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. d) ZVZ. Žalobkyně svým nezákonným postupem znemožnila vyloučenému uchazeči přezkoumání a případně nápravu úkonů zadavatele Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ještě před naplněním účelu zadávacího řízení. Správní orgán přihlédl k ekonomické situaci žalobkyně a konstatoval, že ve vztahu k objemu finančních prostředků, se kterými žalobkyně v rámci svého rozpočtu disponuje (za rok 2013 činily příjmy obce celkem 44 583 279 Kč), nepovažuje uloženou pokutu za krajně nespravedlivou či mající likvidační charakter.
73. Žalobkyně v podané žalobě obecně uvádí, že uložená sankce se jeví jako nepřiměřená. Nijak však své tvrzení nedokládá ani nekonkretizuje. K tomu soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci jejího advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
74. Jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53). Mezi tyto principy správního rozhodování patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-59).

75. Soud v intencích výše uvedené judikatury (a v rozsahu žalobních námitek) přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného výše uvedené požadavky bezezbytku splňuje. Správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval majetkovými poměry žalobkyně a řádně zohlednil přitěžující okolnosti. Polehčující okolnosti v projednávaném případě neshledal. Žalobkyně v žalobě neuvedla konkrétní tvrzení a nepředložila důkazy, které by dokládaly nezákonnost uložené pokuty.
76. Rovněž hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností správními orgány považuje soud za dostatečné. Úvaha žalovaného o výši uložené sankce je řádně odůvodněna a nijak nevybočuje z hlediska zákonnosti či přiměřenosti (viz např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS).
77. Námitka nezákonnosti uložené pokuty tak není důvodná.
78. Dále se soud zabýval návrhem žalobkyně na moderaci uložené sankce.
79. Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. *„Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikolii zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobkyně v žalobě.“* Moderační právo soudu má místo pouze tam, kde je postih za spáchaný správní delikt zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, č. 560/2005 Sb. NSS).
80. Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS *„[s]oudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobkyně nadán pravomocí nabrát správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená.“* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, dále plyne, že *„smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“* V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonného rozpětí sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchaní správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-42).
81. Výši sankce odůvodňuje zejména závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Soud má za to, že správní orgány výši uložené sankce logicky a srozumitelně odůvodnily. Je seznatelné, na základě jakých skutečností rozhodly a jakými pohnutkami se řídily. Žalobkyně nesnesla žádná konkrétní a individualizovaná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že sankce byla žalobkyni uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Podmínky pro moderaci uložené sankce soudem tedy nejsou splněny.
82. Ani návrh žalobkyně na moderaci sankce tak soud neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

83. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Neshledal rovněž, že by byly dány důvody pro moderaci uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
84. Pro nadbytečnost soud neprováděl dokazování listinami přiloženými k žalobě a replice, které byly součástí zadávací dokumentace k předmětné veřejné zakázce a jejichž kopie nebyly součástí předloženého správního spisu žalovaného (krycí list poptávky ze dne 22. 10. 2014, obsah nabídky vyloučeného uchazeče, identifikace vyloučeného uchazeče, položkový rozpočet stavby ze dne 22. 10. 2014, návrh smlouvy o dílo vyloučeného uchazeče, protokol a zápis z otevírání obálek ze dne 24. 10. 2014, seznam subdodavatelů vyloučeného uchazeče, soupis obeslaných firem, evidenční arch podaných nabídek a oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 1. 12. 2014). Přestože kompletní zadávací dokumentace veřejné zakázky byla zadavatelem předložena v rámci správního řízení, pro posouzení námitek obsažených v podané žalobě byly předmětné listiny nadbytečné, proto si soud od zadavatele kompletní zadávací dokumentaci veřejné zakázky nevyžadoval. Ostatní přílohy žaloby ze dne 22. 8. 2016 a repliky ze dne 7. 11. 2016 jsou součástí předloženého správního spisu, z těchto důvodů jimi soud dokazování neprováděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
85. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 28. ledna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová